

ΦΥΣΙΚΑΙ ἘΠΙΣΤΗΜΑΙ.

ΦΥΣΙΚΗ.

Περὶ Μαγνητισμοῦ.

(τῆς ἐν Ἀρ. 120 διακοπείσης διατριβῆς τέλος.)

Ὁ ἑσωτερικῶς ἐν ἑαυτῷ ἔξυπνος, ἑξωτερικῶς ὁμοῦ ἀκόμη κοιμάμενος ἄνθρωπος, ἔρχεται πάλιν εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ συνείδησιν, ἀλλ' ἢ πρὸς τὸν ἔξω κόσμον σχέσις αὐτοῦ μετεβλήθη, αἱ ἔξω αἰσθήσεις διαμένουσιν ὀλοτελῶς κλεισμέναι, ἢ περιεσφίονται εἰς ἄλλην μορφήν· δὲν συμβαίνει ὁμοῦ τούτο διὰ μιᾶς, ἀλλὰ κατ' ἕλκρον εἰς πολλὰς διαδοχικὰς θεραπειὰς μαγνητικὰς, καὶ κατὰ τούτο ἀναπτύσσονται καὶ τὰ εἰς ταύτην τὴν κατάστασιν ἀντισοιχοῦντα θαυμάσια φαινόμενα. Ὁ πάσχων νομίζει κατ' ἀρχαίς, ἢ φαίνεται εἰς αὐτὸν, ὡς νὰ ἦναι περιτυλιγμένος ἀπὸ ἀμίχλην· ὁ ἐν ἑαυτῷ ἐνεργῶς ἔξυπνος ὑπνοβάτης δὲν διακρίνει ὁμοῦ καὶ ὑπερότερα ἄλλο διὰ τῶν ὀφθαλμῶν παρὰ φῶς καὶ σκότος. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διαμένουσι κλεισμένοι οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ ἂν ποτε ἀνοιχθῶσιν εἰς ἀσυνήθιστινας περιεσφίσεις, δὲν βλέπει παντελῶς δι' αὐτῶν, διότι αἱ σφαιραὶ αὐτῶν εἶναι σπασμικῶς ὑφωμέναι εἰς τὰ ἄνω ἢ ἀκίνητοι, καὶ αἱ κόραι ἐκτεταμέναι καὶ ἀνάσθητοι. Δὲν δύναται δὲ μήτε ὁ ἄρρωστος αὐτός, μήτε ἄλλος τις νὰ ἐνεργήσῃ τὸ ἀνοῖγμα τῶν ὀμμάτων, καὶ ἂν κινεῖς θελεῖ μὲ βίαν ν' ἀνοίξῃ τὰ βλέφαρα, γίνονται εἰς τοὺς μυῶνας τῆς ὀράσεως κινήσεις σπασμικαὶ (ἢ σπασμῶδεις)· καὶ μὲ ὄλον τούτο ὁ ὑπνοβάτης βλέπει, ἀλλ' ἔχει διὰ τῶν ὀμμάτων ἢ αἰσθησις τῆς ὀράσεως ἀναπτύσσεται κατὰ πρῶτον εἰς τὴν ἴψην (Gataste), οὕτως ὡς ὁ ὑπνοβάτης δύναται νὰ διακρίνῃ

δι' αὐτῆς καὶ τὰ πλέον λεπτὰ ἀντικείμενα τῆς ὁράσεως τίσθαι κατὰ τὸ ἕξα σχῆμα, ὅσον καὶ κατὰ τὸ χρῶμα αὐτῶν. Κατ' ἐξαιρέτου τρόπον τόπος πάσης αἰσθητικῆς ἀντιλήψεως, καὶ μάλιστα τῆς ὁράσεως, γίνεται τὸ μέρος τοῦ σωμαχοῦ, τὸ ὅστιον εἶναι ἀντικρὺ τῷ Γερμανιστῷ λεγομένη *Sonnengellechie* (δηλ. διάπλεγμα ἡλιακὸν ἢ ἀκτινοειδές) τῷ νευρικῷ συστήματι. Ὁ ὑπνοβάτης βλέπει ἢ διακρίνει ὅλα ὅσα τις κρατεῖ εἰς τὸ κοῖλον τῷ σωμαχοῦ (*Herzgrube*, προκάριον) σιμῶ· μετὰ ταῦτα δὲ, ὅταν αὐτὴ ἢ ἀντιληπτικὴ δύναμις γυμνασθῇ, (αἰσθάνεται ὁ ὑπνοβάτης) ἢ ἂν ὄν ἐγγιζῇ εἰς αὐτὸ, ἀλλὰ κρατῆ κανεῖς αὐτὸ εἰς κάποια ἀπίσπισιν ἀπὸ τὸ κοῖλον τοῦ σωμαχοῦ, ἔτι δὲ καὶ ὅταν παρεμβάλλωνται εἰς τὸ μέσον σώματα, μόνον ἂν δὲν εἶναι μεμινωμένα. Οὕτω π. χ. ἤξευρεν ἀκριβῶς κάποια ὑπνοβάτης τί εἶχεν εἰς τὸ κλεισμένον χεῖρ του ὁ μαγνητιστής, εὐθὺς ἀφ' οὗ ἔθετε τὸ ἄνω μέρος τοῦ χεῖρου του εἰς τὸ κοῖλον τοῦ σωμαχοῦ (*Herzgrube*)· διέκρινεν ὡσαύτως πᾶσαν σερῶν ἢ ρευστῶν ὑπόστασιν, ἣτις οὖσα εἰς ἀγγεῖον ἐπιπέτετο εἰς τὸν τόπον αὐτόν· οὕτως ἠδυνήθη καὶ ἀναγνώσῃ καὶ ἐν γράμμα, μὲ ὅλον ὅτι ἦτον διπλωμένον. Μετὰ πλείοτερας μαγνητικῆς θεραπείας δύναται ἢ ἀντιληπτικὴ δύναμις τοῦ ὑπνοβάτου ὡς πρὸς τὰς ἐντυπώσεις τῆς ὁράσεως ἀκόμη περισσότερο νὰ ὑψώθῃ, τοῖσιν ὡς μῆτε περιορίζεται πλέον εἰς τὴν ἀφῆν (*Celastie*) καὶ εἰς τοῦ σωμαχοῦ τὴν κοιλότητα, ἀλλ' ἐκτείνεται ὑπὲρ τῆς ἐπιφανείας τῶν σωμάτων, ὡς ἠύξημένον κοινὸν αἰσθητήριον ὑπερπηδῶ τοῦ δέρματος τὸ ὄργανον, καὶ δίδει εἰς τὸν ὑπνοβάτην ἀντιλήψεις καὶ ἀπομεμαρυσμένων πραγμάτων: Ἴπνικῶς δὲ ἐρωτηθέντες περὶ τούτου ἀπεκρίθησαν τοιαυτοτρόπως: „ὅτι βλέπουσι τὰ ἕξω πράγματα, ὅμως ὄχι δι' ὄρισμένον τινος ὄργανου, ἀλλὰ καθὰ εἰς τὸ ὄνειρον, ἢ ὡς εἰν ἢσαν ὅλα καθαρὰ ἐμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν, ἐνίοτε πιθῶσιν ὡς ἕρπη· βλέπουσιν ὅλα ἂν καὶ ὄχι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ εἶναι τὸ αὐτὸ καθὼς ἂν ἔβλεπον κατ' ἄλλον τινα τρόπον καὶ ὄχι διὰ τῆς ὁράσεως“· ὅθεν περιφερόμενος ὁ ὑπνοβάτης εἰς καιρὸν τοῦ μαγνητικῶ ὑπνου του δύναται νὰ ἐκκλινῇ κάθε ἐμπόδιον, τὸ ὅστιον ἠθέλην εἶναι εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὸ φῶς καθὼς καὶ εἰς τὸ σκότος, καὶ τόσον ἐπιδεξίως, ὡς δὲν προσκρούει πούποτε, μῆτε δέχεται νὰ τὸν φέρῃ ἢ ὀδηγήσῃ ἄλλοστις. Τοῦ ὑπνοβάτου δὲ ἢ ἀντιληπτικὴ δύναμις φαίνεται καθαρώτατα

ὡς πρὸς τὸν μαγνητιστὴν του· ἄλλοι δὲ ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους ὁ ὑπνοβάτης πρέπει νὰ ἰδῇ, εἶναι χρεῖα νὰ τεθῶσιν εἰς κοινωνίαν μετ' αὐτοῦ (δηλ. τὸν μαγνητιστὴν.) Αὐτὴ ἢ ἀντιληπτικὴ δύναμις ἢμπορεῖ νὰ ἐπιταθῇ τόσον, ὡς ὁ ὑπνοβάτης βλέπει πράγματα, τὰ ὅποια διὰ τὴν μικρότητά των εἶναι ἕξω τῆς σφαιρας τῶν αἰσθήσεων μας, καθὼς τινες π. χ. βλέπουσι κάποιαν λάμψιν, ἣτις ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ μαγνητιστοῦ ὡς ἠλεκτρικὸν πῦρ, μάλιστα δὲ ἀπὸ τὰ ὀμμάτια, τὰς τρίχας καὶ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων. Ἐξυτινίζεται δὲ καὶ ἢ ἀκοὴ τοῦ ὑπνοβάτου πάλιν, πλὴν δὲν εἶναι διὰ τῶν ὠτίων ἀκοὴ, ἀλλὰ κάποια εἰς τὴν κοιλότητα τοῦ σωμαχοῦ ἐνυπάρχουσα ἀντιληπτικὴ δύναμις, τοῦ ὅτι ὁμιλεῖ ὁ μαγνητιστής, ἢ ὅποιος δῆποτε ἄλλος εἶναι εἰς κοινωνίαν πρὸς αὐτόν. Ἡ μετεωρισμένη τοῦ ὑπνοβάτου δύναμις δεικνύεται ἀκόμη διὰ πολλῶν ἄλλων τρόπων. Μεταξὺ αὐτῶ ἢ τοῦ μαγνητιστοῦ εὐρίσκειται γενωτάτη κοινωνία· αἰσθάνεται δὲ εὐθὺς τὸ πλησίασμα καὶ ἄλλων ξένων ἀνθρώπων, δέκα ἕως δεκαπέντε βήματα ἀπεχόντων, πλὴν μὲ δυσαρέσκειάν του, καὶ τότε μόνον δύναται νὰ ὑποφέρῃ τὴν παρασίαν των, ὅταν αὐτοὶ εἶναι εἰς κοινωνίαν πρὸς τὸν μαγνητιστὴν. Ἡ θίξις ἄλλου τινος ξένου προξενεῖ εἰς αὐτόν παραλυσίαν ἢ σπασμούς· σφοδρότατα ἐνεργοῦσι τὰ μέταλλα πρὸς αὐτόν, διότι ὅταν τὸν ἐγγίσῃ μέταλλον, ἀκολουθοῦσι κεντήματα, αἰσθήματα καυσικά, ἀνησυχία, σενοχωρία, σπασμοί, παραλυσία καὶ νάρκωσις, μάλιστα ἀναισθησία. Πολλὰ ἔτι ἄλλα ἀξιώλογα φαινόμενα παρατηροῦνται εἰς τοὺς ὑπνοβάτας. Ὅλοι σχεδὸν ἔχουσιν ἐλευθέραν τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης των, ἢ μεταχειρίζονται τὴν ἐγγραφοῦν, ἢ τὴν διὰ σημείων γλώσσαν· πολλοὶ λαλοῦσι καὶ πάντῃ ἀσυνήθεις διαλέκτους· καὶ ὅταν πολλάκις φθάσῃ ὁ ἄρρωστος εἰς αὐτόν τὸν βαθμὸν, εὐκόλως ἔπειτα ἢμπορεῖ νὰ μετατεθῇ εἰς αὐτὴν τὴν κρίσιν, καὶ ἂν μόνον δηλ. τὴν φυσῶ ὁ μαγνητιστής, ἢ ἂν ἐνατενίξῃ (βλέπη ἀσκαρδαμυκτῆ) εἰς αὐτόν· ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτομάτως ἀκολουθεῖ εἰς τινὰς καιροὺς καὶ περιόδους αὐτῆ ἢ κατάστασις. Διαρκεῖ ἢ τοιαύτη μαγνητικὴ κατάστασις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μίαν ἢ τινὰς ὥρας, δύναται ὅμως καὶ περισσότερο, μάλιστα δὲ καὶ ἡμέρας τινὰς νὰ διαρκέσῃ, γινόμενον ἐν τῷ μεταξὺ καὶ φυσικοῦ ὑπνου, καὶ ὁ ὑπνοβάτης δύναται νὰ κάμνῃ καὶ διάφορα ἔργα. Εἶναι δὲ δυνατόν νὰ

συμβῶσι καὶ εἰς αὐτὸν τὸν βαθμὸν σφοδρῶς ἀντενέργειαι καὶ σπασμοί, μάλιστα διὰ τὰς εἰς αὐτὸν ἐναντίας ἐνεργείας ἢ ταρμαχὰς τῆς κρίσεως. Εἰς τὸν πέμπτον βαθμὸν τῆς μαγνητικῆς καταστάσεως μένει ἡ ὑπνοβασία (Somnambulismus), ἀλλ' ὁ ἄρρωστος ἐπανέρχεται πάλιν εἰς ἑαυτὸν πρὸς ἐσωτερικὴν ἑαυτοῦ θεωρίαν. Ἡ κοινὴ αἰσθησις, καὶ ἅμα ἡ συνείδησις, μετεωρίζεται εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε ὁ ὑπνοβάτης ἔρχεται εἰς καθαράν γνῶσιν τῆς ἐσωτερικῆς σωματικῆς καὶ ψυχικῆς αὐτοῦ καταστάσεως, προγνωρίζει τὴν ὡς ἀναγκαίαν συνέπειαν ἐπισυμβαινόντων τῆς νόσου φαινομένων ἀκριδέστατα, καὶ προσδιορίζει τὰ δρασικώτατα μέσα εἰς θεραπείαν αὐτῆς. Αὐτὸς ὁ βαθμὸς ὀνομάζεται Γερμανιστὶ μὲν Selbstschauung, καὶ Hellschen, Γαλλιστὶ δὲ Clairvoyance, ὁ δὲ ὑπνοβάτης Hellschender, Clairvoyant δηλ. τηλεσκοπός, τηλεπός ἢ ὄξυδερκής. Ἐν καὶ ἐδίξασάν τινες περὶ τῶν φαινομένων τούτου τοῦ βαθμοῦ, αἱ γινόμεναι ὅμως ἄναντίρρητοι παρατηρήσεις κατέστησαν αὐτὰ βέβαια. Ἡ ἐσωτερικὴ αὐτῆ ὄξυδερκεια ἐκτείνεται καὶ εἰς τοὺς ὅσοι ἔχουσι διὰ μαγνητικῆς σχέσεως κοινωνίαν πρὸς αὐτὸν, μάλιστα δὲ εἰς τὸν μαγνητιστὴν. Νοσῶδη αἰσθήματα, ἀπὸ τὰ ὅποια διακρίνεται οὗτος, συναισθάνεται καὶ ὁ τούτου τοῦ βαθμοῦ ὑπνοβάτης ἀρολόγιον ἐγκόλπιον (μικρὸν δηλ.) τὸ ὅποιον ὁ μαγνητιστὴς ἐβάσταζε πλησίον τοῦ ὠτίου του, ἐνόμιζεν ὁ ἄρρωστος ὅτι τὸ ἤκουε πλησίον τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ὠτίου, καὶ δὲν ἤκουε πλεον αὐτὸ, ὅταν τῷ ἐβάσταζεν πλησίον τοῦ ὠτίου του. Ὅχι μόνον νοσῶδη αἰσθήματα, ἀλλὰ καὶ ἀληθινὰ ἀσθένεια ἤμποροῦν νὰ μεταδίδονται εἰς τὸν μαγνητισμένον, ἔτι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ ψυχικὰ παθήματα (Gemüthsleiden) τοῦ μαγνητιστοῦ ἐνεργοῦσιν εἰς αὐτὸν (α). Ἄφ' οὗ δὲ προσηχῆ καὶ πλησιάζη περισσότερο εἰς τὸν ἐπόμενον βαθμὸν ὁ Clairvoyant, δὲν εἶναι πλέον χρεῖα ἀμέσου θίξεως διὰ νὰ τεθῆ ἄλλοστις ἄρρωστος εἰς σχέσιν πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ ἔσθ' ὁλόκληρα μίλλια ἂν ἀπέχουσιν ἀμφότεροι ἀπ' ἀλλήλων, ἢμπορεῖ ὅμως ὁ μαγνητιστὴς διὰ τὴν

(α) Ἐξέσται τὰ λεγόμενα, καὶ τινόντι φαίνονται ἀδύνατα, δὲν εἶναι ἴσως ἐπιγίγνωσκον ἀληθινὰ, ἔθεν καὶ διδάσκεται ἤδη ὁ Μαγνητισμὸς δημοσίᾳ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ Πανεπιστήμια, χωρὶς νὰ ἐξαιρεθῆ μῆτε τὸ τῆς Βιέννης Ὁ Μεταφρ.

νῶν μεσαζόντων σωμάτων (Zwischenkörper) νὰ ἀποτελέσῃ τοιαύτην σχέσιν, ὥστε νὰ αἰσθάνεται καὶ νὰ διακρίνη καθαρὰ ὁ Clairvoyant (α) τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ ἀπέχοντος ἄρρωστου κατάστασιν· ὅθεν ἡ παρουσία τοῦ μαγνητιστοῦ δὲν εἶναι ἀναγκαία καὶ εἰς τοῦτον τὸν βαθμὸν, ἀλλὰ καὶ ἐν μαγνητικῶν Substitut θέτει αὐτὸν εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ὄξυδερκειᾶς ἢ τηλεσκοπίας (Clairvoyance). Εἰς τὸν ἕκτον βαθμὸν τῆς μαγνητικῆς καταστάσεως (τῆς παγκοίνου καθαρότητος, ἐκστάσεως ἢ τῆς Desorganisation) ἐκβαίνει πάλιν ἀπὸ τὸν ἑαυτό του ὁ ἀσθενής, καὶ ἐμβαίνει εἰς ὑψηλότεραν κοινωνίαν πρὸς ὅλην τὴν φύσιν. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πρότερον ἦτο ἀπλῶς Selbstschauung, δηλ. θεωρία ἢ ἐποπτεία ἑαυτοῦ, ἐκτείνεται ἤδη εἰς τὰ πλησίον καὶ ἀπομακρυσμένα, καὶ δὲν περιορίζεται πλέον μῆτε ἀπὸ τὸν τόπον μῆτε ἀπὸ τὸν χρόνον· διορᾷ μετὰ θαυμασίας καθαρότητος τὸ κεκρυμμένον εἰς τὸ παρελθόν, καὶ τὸ μέλλον τὸ ἐνυπάρχον ἔτι εἰς τὸν βλαστὸν (β). Ὅ,τι δὲ δὲν προσλαμβάνει τόσον καθαρὰ ὁ ἄρρωστος, κεραιζάνεται εἰς αὐτὸν ἀμυδροῦς ὡς προαισθητικὸν αἰσθημα. Ἡ εἰς τὸν πρότερον βαθμὸν μετεωρισμένη δρασικότης τοῦ πνεύματος ἀναβαίνει ἐδῶ ἀκόμη ὑψηλότερα, ἢ γλώσσα τοῦ πάσχοντος ἐξευγενίζεται, ἢ ἐπιδεκτικότης (ἢ δύναμις) τοῦ νὰ βλέπῃ τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ σώματος του κατάστασιν ἐκτείνεται τόσον πρὸς τὰ ὀπίσθεν εἰς τὸ νὰ βλέπῃ τὰ παρελθόντα, ὅσον καὶ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν νὰ προβλέπῃ τὰ μέλλοντα τῆς νόσου φαινόμενα. Διὰ τὰ τεθῆ εἰς σχέσιν πρὸς ἄλλον μακρὰν ἀπέχοντα ἄρρωστος, ὁ μαγνητιστὴς ἔχει χρεῖαν μόνον νὰ εὐχαρισθῆ αὐτὸν ζωηρῶς. Κατὰ τῆτον τὸν τρόπον τηλεσκοποῖ (Clairvoyants)

(α) Τὴν λέξιν Clairvoyant, ἂν καὶ Γαλλικὴν, μεταχειρίζονται καὶ οἱ Γερμανοὶ αὐτοί, καθὼς καὶ τὸ Magnetiseur, ὃ δὲ λόγος τούτου εἶναι ἔτι ὁ εὐρέτης τοῦ Μαγνητισμοῦ Γερμανὸς Μέσμερ ἐμαγνητίσθη τινόντι διὰ μαγνήτου, ὅθεν καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν διάφορα, μικρὰ καὶ σπάνια, καὶ διὰ τοῦτο ὀνομάσθη καὶ Μαγνητισμὸς· τὰ δὲ λοιπὰ εἰς αἱ διὰ τὸν χειρῶν δηλ. κατὰ μὲν ἀγγλῶν, ποτὲ δὲ καὶ μακρῶν γινόμεναι ψηλαφήσεις, τρέψαι, χερσονομίαι, καὶ τ. ἐπανεστήσαν παρὰ τοῦ Γάλλου Πουίσεγού, ἐξ οὗ καὶ Πουίσεγουρισμὸς· ὅθεν φανερόν ὅτι καταχρηστικῶς ἤδη ὀνομάζεται Μαγνητισμὸς, καθὼς δὲν μεταχειρίζονται πλέον αὐτὸ τὸ ὄνομα.

(β) Ἴδα τὴν εἰς τὸ τέλος σημείωσιν.

ἔλαβον ἐν ἀκαρεῖ γυνῶσιν ἀνθρώπων μακρὰν ὄνταν καὶ μὴ γυναικῶν πρότερον εἰς αὐτούς. Τὸ μέγεθος τοῦ ἀποσιμάτος φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει ἐδῶ καμμίαν ἐπιβροήν. Ἡ κοινωνία πρὸς τὸν μαγνητισμὸν εἶναι τόσον ξενή, ὥστε ὁ Clairvoyant ἔχει μόνον ἠξέυρει ἐν βροπῇ ὀφθαλμοῦ ἂν εἶναι περιεσπασμένος ὁ νῦς (τοῦ μαγνητισμοῦ), ἀλλ' ἠμπορεῖ νὰ γνωρίζῃ καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ νὰ διακρίνῃ καθαρώτατα τὰς παραστάσεις καὶ τοὺς λογισμοὺς αὐτοῦ· καὶ αὐτὴ δὲ ἢ ἐπισηριγμένη τοῦ μαγνητισμοῦ θάλλῃ εἰς ἐνεργεῖ ὄρισμένως εἰς τὸν τηλεσκόπον (Clairvoyant). Εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν φαίνεται ὅτι τὸ σῶμα εἶναι εἰς τὸ πνεῦμα ξενώτατα ἰδιωτοποιημένου, καὶ συναρπασμένου (verschmolzen) μετ' αὐτὸ εἰς καθαρωτάτην ἁρμονίαν· εἶναι ἀφαιρεμένον ἀπὸ ὅλα τὰ παχυλὰ καὶ αἰσθητὰ, καὶ θειόμενον εἰς κατάστασιν μιᾶς ἠσυχίας, σπουδαίας καὶ ὑψηλῆς θεωρίας ἑαυτοῦ. Ἡ αἰσθησις τῆς ἀκρας εὐεξίας καὶ εὐχαριστίας εἶναι ζωγραφημένη εἰς τὸ πρόσωπον. Πᾶσα ἀκυβερσία ξένου, ὅστις πλησιάζει εἰς αὐτὸν, ταραττει αὐτὴν τὴν ἠσυχίαν καὶ ἁρμονίαν σφοδρώτατα, καὶ πολλάκις πρὸς μεγαλαυτὴν βλάβην τοῦ πάσχοντος (α).

Αὕτη εἶναι σχεδὸν ἢ βαθμηδὸν διαδοχικῶς ἀκολουθοῦσα σειρά τῶν μαγνητικῶν καταστάσεων· σημειωτέον ὅμως ὅτι δὲν φθάνουσιν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἰς τοὺς ὑψηλοτέρους βαθμοὺς, ἔτι δὲ καὶ ὅτι ὁ καιρὸς, εἰς τὸν ὁποῖον διατρέχει τοὺς κατωτέρους ὁ ἀσθενής, δὲν εἶναι διωρισμένος, ἀλλ' ἄλλος μὲν διατρέχει πλείοτερον, ἄλλος δὲ ὀλιγώτερον καιρὸν εἰς αὐτούς· καὶ κανεὶς δὲν δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τοὺς ὑψηλοτέρους βαθμοὺς χωρὶς νὰ περάσῃ διὰ τῶν κατωτέρων πρότερον. Καλὸν μὲν ἦτο νὰ προσθέσωμεν καὶ τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν τῶν φαινομένων, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα, μέρος μὲν ἐπειδὴ τιμὴ ἐξ αὐτῶν μόνον ὑποθετικῶς δύναται νὰ ἐξηγηθῶν, μέρος δὲ ὅτι δὲν μᾶς συγχωρεῖ τούτο καὶ ὁ τόπος ἐνταῦθα· διὰ τοῦτο

(α) Καὶ ἀρχῆς, ἐπὶ τοῦ Μάσματος δηλ. καὶ μετὰ ταῦτα, ἔγιναν μαγνητικαὶ καὶ ἀνθρώποι ἀμαθῆς καὶ κωφῆς, οἱ ὁποῖοι ἔκμησαν πολλάς καταχρήσεις, ὅθην ἀδυσφημήθη ὁ Μαγνητισμὸς, καὶ ἔτι καὶ ἀπαγορεύθη πολλοῦ ἀνδεχομένου λαποῦ νὰ λέγωσιν αὐτὰ οἱ νεώτεροι συγγραφεῖς διὰ τὴν ἐκπόδωσιν τὰς τοιαύτας καταχρήσεις, ὅθην καὶ παραγγέλλουσι τοὺς μαγνητιζοντας νὰ εἶναι καθαροί, χρησθήσας, καὶ ἐνὶ λόγῳ εὐσφρατοί. Ὁ Μεταφρ

παρπέμπομεν τὸν φιλομαθῆ ἀναγνώστη εἰς τὸ διδακτικώτατον σύγγραμμα τοῦ Kluge (α). Κατὰ τὸ παρὸν σημειώμενον ὀλίγα τινα. Ὅλη ἡ ζωτικὴ δρασιμότης (ἢ ἐνεργητικότητα) τοῦ ἀνθρώπινου ὄργανισμοῦ γίνεται διὰ τοῦ νευρικοῦ συστήματος, καὶ αἱ ἐνέργειαι αὐτοῦ διαιροῦνται εἰς φυτικὸν καὶ ζωικόν. Τοῦ φυτικοῦ νευρικοῦ συστήματος τὸ πλεῖστον μέρος μοιῶνεται διὰ τοῦ γαγγλιώδους συστήματος, εἶναι ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὸ ἐγκεφαλικὸν σύστημα, καὶ τόπος αὐτοῦ εἶναι τὸ ὑπογάστριον (Unterleibe), ὅπου σχηματίζει διαφόρους νευρικός πλοκάς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἢ μεγαλαυτῆ καὶ ὑπερισχύουσα εἶναι τὸ λεγόμενον Ἡλιακὸν διάπλεγμα (Sonnengeflechte) ἢ ἀκτινοειδῆς εἰς τὰ περίξ τοῦ στομάχου ἢ εἰς τὴν κοιλότητα αὐτοῦ (προκάρδιον). Τὸ ἐγκεφαλικὸν καὶ Γαγγλιώδες σύστημα εἶναι τρόπον τινα εἰς ἐναλλάξ ἀντιπεπουθὸτα λόγον, οὕτως ὥστε εἰς μὲν τὴν ἀγρυπνίαν ὑπερισχύει τὸ πρῶτον, εἰς δὲ τὸν ὕπνον τὸ ὕπερον. Διὰ τοῦ μετεωρισμοῦ τῆς δρασιμότητος τοῦ γαγγλιώδους συστήματος καταδιβάσεται ἢ δρασιμότης τοῦ ἐγκεφαλικοῦ συστήματος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον προέρχεται ὁ ὕπνος, εἰς τοῦτο ἀναπαύεται ἢ αἰσθητικὴ δρασιμότης, ἀλλὰ μετεωρίζεται ἢ κοινὴ αἰσθησις ἢ ἀντιστοιχοῦσα εἰς τὸ φυτικὸν νευρικὸν σύστημα, ὅθεν ἐκ τούτου διὰ τῶν τὰ δύο συστήματα εἰς κοινωνίαν συντηρούντων νεύρων (μάλις δὲ διὰ

(α) Πάμπολλα εἶναι τὰ περὶ τοῦ Μαγνητισμοῦ συγγράμματα, καὶ μάλιστα εἰς Γαλλικὴν καὶ Γερμανικὴν γλῶσσαν, ἀλλ' ὁ Γερμανὸς Kluge φαίνεται ὅτι ὑπερέβη πάντας τοὺς πρὸ αὐτοῦ κατὰ τὴν μέθοδον, τὴν σαφήνειαν καὶ ἀκρίβειαν· εἶναι δύσκαλον ὑ ἀναγνώσῃ κανεὶς τὸ σύγγραμμα αὐτὸ καὶ νὰ μὴ καταπεισθῇ, ὅθεν καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐξεδόθη δις, καὶ ἤδη ζητεῖται ἀπὸ πολλοῦ καὶ δὲν εὐρίσκειται, διότι ἐπικλήθη πρῶτον μὲν εὐτυπῶς εἰς τὸ Βερολίνον κατὰ τὸ 1811, δεῦτερον δὲ εἰς Βιένναν ἐν ἔτει 1815. Ἴδου ἡ ἐπιγραφή: Versuch einer Darstellung des animalischen Magnetismus als Heilmittel von Carl, Alex. Ferdin. Kluge, der Heilkunde Doctor und Professor an der Königlich-preuss. medicinisch-chirurgischen Fèrinnère. Ἐξηγήσεν τινα περὶ τοῦ πῶς γίνεται ἡ πρόγνωση τῶν μελλόντων, καὶ τίνων μελλόντων θάλας ἰδῆ καὶ εἰς τὸ σύγγραμμα τὸ ἐπιγραφόμενον: Exposition physiologique des phènomènes du magnetisme animal et somnambulisme, etc. par Auguste Roullier etc. Paris. 1817.

Ὁ Μεταφρ

τῶν πρὸς ἐκάτερον κοινωνίαν ἔχοντων συμπαθητικῶν νευρῶν) ὡς διὰ ἡμιαγωγοῦ (halbleiter) ἔρχονται εἰς τὸν ἐγκέφαλον τὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ ἐγείρωσι παραστάσεις, αἱ ὁποῖαι ἂν εἶναι ζωηραὶ, γίνονται ἀξιοσημειωτοὶ ὡς ἴνερα, καὶ ἔρχονται εἰς τὴν συνείδησιν. Ἐὰν ἡ φαντασία διεγείρεται δι' αὐτῶν τόσον πολὺ, ὥστε αἱ ἐξ αὐτῶν προερχόμεναι παραστάσεις νὰ νομίζονται ὡς ἀληθῆ πράγματα, καὶ νὰ ἐγείρωσι τὴν ἐπιθυμητικὴν δύναμιν οὕτως, ὥστε ἡ μυωικὴ δρασιμότης νὰ βάλλεται ἐκ τούτου εἰς κίνησιν· τότε προέρχεται ἐκ τούτου ἡ εἰς τὸν ὕπνον κίνησις (καθὼς συμβαίνει εἰς τοὺς ὑπνοδάτας οὐχὶ τοὺς μαγνητικούς)· καὶ ἂν ἐνταυτῇ ἡ νευρικὴ ἀτμοσφαῖρα τῆς ἀνθρώπου μεγαλύνεται, γίνεται ἅμα τὸ κοινὸν αἰσθητήριον νέου ὄργανου διὰ τὰς ἀντιλήψεις, τὸ ὁποῖον εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἀναπληροῖ τὸν τόπον τῶν κοιμημένων αἰσθητικῶν ὀργάνων, καὶ διὰ μεγαλητέρου μετεωρισμοῦ δύναται καὶ νὰ ἐκβῇ ἔξω ἑαυτοῦ, καὶ νὰ προξενήσῃ εἰς ἑαυτὸ ἀντιλήψεις τῶν ἔξω ἀντικειμένων. Διὰ τῆς μαγνητικῆς ἐνεργείας μετεωρίζεται ἡ νευρικὴ δρασιμότης τοῦ γαγγλιώδους συστήματος. Ἴσως δὲ διὰ τῆς ἐκχειρίσεως τοῦ νευρικοῦ ρευστοῦ ἐκ μέρους τοῦ μαγνητικοῦ, καὶ διὰ τῆς ἀποδοχῆς καὶ ἐξομιάσεως (assimilierung) ἐκ μέρους τοῦ εἰς τοῦτο αἰσθητικοῦ ἀσθενοῦς, μετεωρίζεται λέγω τόσον, ὥστε εἰς διαφόρους βαθμοὺς πρῶτον φαίνεται ὁ μαγνητικὸς ὕπνος, ἔπειτα ἡ μετάβασις τῶν αἰσθημάτων εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ὁ μετεωρισμὸς τοῦ κοινῆ αἰσθητήριου μεταβαίνει εἰς ἀντιληπτικὸν ὄργανον ἕως εἰς τὸ δξυδερκεῖν, ἡ ἔξω ἑαυτῆ ἐξέλευσις ἕως εἰς πάγκοιμον καθαρότητα. Ἡ ἐπισώρευσις τοῦ νευρικοῦ ρευστοῦ εἰς τὸ γαγγλιώδες σύστημα, καὶ ἡ ἀνάβασις τῆς δρασιμότητος αὐτοῦ εἰς τὸ ὑπογαζικὸν διάπλεγμα ὑψώνει τὸ ἀξιολογώτατον αὐτῆς, τὸ ἡλικιὸν διάπλεγμα, εἰς κεντρικὸν ὄργανον, τὸ ὁποῖον, ὅμοιον τοῦ ἐγκεφάλου, συνάγει τὰ αἰσθήματα εἰς ἓν σημεῖον, διὰ τοῦ ὁποῖου αὐτὰ δύνανται νὰ ἀποκτήσωσι τὴν καθαρότητα τῆς διὰ τῶν αἰσθήσεων θεωρίας· διὰ τοῦτο φαίνεται ἡ ἀντιληπτικὴ δύναμις ὅτι εἶναι ὡς εἰς ἓν σημεῖον συγκεντρωμένη εἰς τὴν κοιλότητα τοῦ σφάχου τῶν ὑπνοβατῶν.

Ἡ χρῆσις τοῦ Μαγνητισμοῦ ὡς μέσου Θεραπευτικοῦ εἶναι περιορισμένη ἕως τοῦ νῦν εἰς τὰ νευρικὰ μέρη πᾶ-

θη (α)· αἱ δὲ ἐνεργεῖαι αὐτοῦ εἶναι ὄχι μόνον ἐνδυνάμωσις τῆς ζωτικῆς δρασιμότητος διὰ τῆς μετοχστεύσεως τοῦ ζωηροῦ νευρικοῦ ρευστοῦ ἀπὸ ἓν σῶμα εἰς ἄλλο, ἀλλὰ καὶ ἡ κανονικὴ διανομὴ τῆς ζωτικῆς δρασιμότητος διὰ τῆς μεταγωγῆς ἐκείνης τῆς αἰθερίου ὕλης ἀπὸ ἓν ὄργανον εἰς ἄλλο· ὅθεν δύναται νὰ εἶναι σωτηριώδης εἰς πάθη προερχόμενα ἀπὸ πολλὰ ἀσθενῆ ζωτικὴν δρασιμότητα, ἀπὸ ἐξηρημένον ἐρεθιστικότητα, καὶ ἀπὸ ἀτακτον (ἀνώμαλον) διανομὴν τῆς νευρικῆς δυνάμεως. Ὡς τόσον ἡ ἀρισμένη αὐτοῦ χρῆσις ὑπόκειται ἀκόμη εἰς πολλὰς δυσκολίας, καὶ εἶναι χρεῖα μεγαλωτάτης προσοχῆς, ἐπειδὴ εἰσδύει εἰς τὰ ἐνδότεα τῆς ὀργανικῆς ζωῆς, καὶ δύναται νὰ προξενήσῃ τόσον σωτηριώδη ἀποτελέσματα, ὅσον (εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀμαθοῦς, τοῦ ἀπερισκέπτου καὶ κακοήθους) καὶ βλάβας φρικτάς.

ἙΑΣΙΑΤΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

(τῆς εἰς τὸν Ἄρ. 20. διακοπεύσεως κρίσεως τοῦ Ὀκτανοῦ τέλους)

Ἐκτὸς τῆς ἡμισείας ταύτης ἑκατοντάδος τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ, τῶν ὁποῖων πολλὰ συνίστανται ἐκ πολλῶν τόμων, καὶ μόνον αἱ συλλογαί, ἐξ ἧν συνέση ὁ Καμοῦς, ἐξ ἐξήκοντα τόμων, ἔγραψε προσέτι ὁ συγγραφεὺς καὶ ἄλλας ὡς πενήκοντα μικρὰς καὶ μεγάλας πραγματείας, ὥστε ὅλα αὐτοῦ τὰ συγγράμματα συνίστανται εἰς καμπόσων ἑκατοντάδων τόμους· καὶ ὅταν σοχασθῶμεν ὅτι τὸ πλεῖστον μέρος τούτων συνεγράφη εἰς τὸν καιρὸν τῆς εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἀραβίαν διατριβῆς τοῦ συγγραφέως, ἔχομεν τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν τῶσαν μεγάλων καὶ μετ' ἀκριθείας γεγραμμένων συγγραμμάτων ἰσχυρὰν ἀπόδειξιν ἐναντίον τῆς προλήψεως, ὅτι ἡ θέρμη τῶν μεσημβρινῶν κλιμάτων εἶναι ἀσύμφορος εἰς τὴν ἐπίμονον ἐπιμέλειαν καὶ διαρκῆ φιλοπονίαν.

Μετὰ τὴν ὁποῖαν ἐδώκαμεν ἐνταῦθα κατ' ἐπιτομήν βιογραφικὴν καὶ βιβλιογραφικὴν εἰδησιν ἀρχίζει ἡ εἰς τὸ λεξικὸν εἰσαγωγή, τὸ ἀνωτέρω μνημονευθὲν ἀριστούργημα τοῦ

(α) Ἄλλ' ὁ συγγραφεὺς τοῦ εἰρημένου βιβλίου διηγῆται εἰς αὐτὸ ὅτι πρὸς ταῖς ἄλλαις ἀτρύψεις καὶ παιδίον ὑδροπικόν. Ο Μ ε τ α φ ρ.

πέζου λόγου, υπομνηματιζομένη παρά του Ἀμπούφης Μωχαμέτ Μουρτεζά Ἀλ-Χοσεϊνί, Ἀλ-Χινδῆ, Ἀλ-Ζεμπιδῆ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπέσβεσεν καὶ ὁ μεταφραστὴς πολλὰς ἐξηγήσεις.

(Ἐπειδὴ δὲ τὸ σύγγραμμα εἶναι σπάνιον, φέρει ἐνταῦθα ὁ ἐπικριτὴς τὴν πρώτην περίοδον τῆς Εἰσαγωγῆς εἰς τὸ πρότυπον Ἀραβικὸν κείμενον, τὸ αὐτὸ καλῶς προφέρεται (διὰ τὴν αἰσθανθῆ καὶ ὁ μὴ εἰδήμων τῆς Ἀραβικῆς γλώσσης τὸν βου- μὲν καὶ τὸ ὁμοιοκατάληκτον), καὶ εἰς τὴν Γερμανικὴν με- τάφρασιν, διὰ τὴν δῶσθαι εἰς τοὺς εἰδήμονας καὶ ἐρυζὰς τῆς Ἀσιατικῆς Γραμματείας, ἰδέαν τῆς δυσκολίας τῆς ἐντέχρου ταύτης συνθέσεως ὅλων τῶν μερῶν τοῦ λόγου μετὰ διηλεκτοῦς εὐρυθρίας· καὶ πρὸς πρέπουσαν καὶ ἀξίαν ἐκτίμησιν τῶν λεπτοτήτων καὶ καλλονῶν τῆς εἰς παράδειγμα φερομένης περι- κοπῆς ταύτης κάμνει καίτινας σημειώσεις καὶ σχόλια. — Μετὰ δὲ ταῦτα ἀκολουθεῖ οὕτως):

Τὸ κείμενον ταύτης τῆς τόσον ἐντέχρου γεγραμμένης δυσλήπτου Εἰσαγωγῆς καὶ τὸ εἰς αὐτὴν ὑπέμνημα ἐκπλα- ροῦσι δεκαπέντε φύλλα· ὁμιλεῖ δὲ ἐν αὐτῇ ὁ συγγραφεὺς περὶ τοῦ σκοποῦ του, ὅτι τὸ Λεξικόν του θέλει εἶναι τὸ πλη- ρέσατον τῆς Ἀραβικῆς γλώσσης Λεξικόν, καὶ θέλει ὑπερτερεῖ πολὺ κατὰ τὴν πλοῦτον καὶ τὴν τάξιν τὸν Sahhah Dschewae- ri, ὅς τις ἐνομιζέτο ἕως εἰς τοὺς κατ' αὐτὸν χρόνους ὡς τὸ πληρέσατον. Ἡ δὲ τάξις αὕτη εἶναι ὅλων, ὡς πρὸς τὴν Ἀλ- φαβητικὴν ἀκολουθίαν, ἢ κοινῶς συνήθης εἰς τὰ ἀνατολικά λε- ξικά, ὡς πρῶτον πρέπει νὰ ζητήσῃ τις τὴν τελευταίαν χοιχείον (γράμμα), ἔπειτα τὸ πρῶτον, καὶ ὑπερώτερα τὰ ἀκόλουθα. Ἐκαστον τελευταίου χοιχείου ἀποτελεῖ ἓν κεφάλαιον, τὸ ὅποιον κατὰ τὴν τάξιν τῶν ἀρχικῶν χοιχείων διαιρεῖται πάλιν εἰς ἄλ- λα τόσα τμήματα. Ἐπειτα ἀκολουθοῦσιν πάλιν αἱ λέξεις κατ' ὅλους αὐτῶν τοὺς ἐν χρήσει σχηματισμούς ἢ τύπους, ὡς πρῶτον ζητεῖ τις τὴν βίβαν καὶ εἰς αὐτὴν καὶ τὴν λέξιν κατ' ὅλους τοὺς τύπους αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ τύπος τρέχει κατ' ὅλον τὸ σύγγραμμα χωρὶς τινας διακοπῆς μίτη ἐνός ρί- χου (ἐκτὸς τῶν κεφαλαίων), σημειονοῦται ἐπάνωθεν αἱ ἐξη- γηγόμεναι Ἀραβικαὶ λέξεις μετὰ μαύρας γραμμῆς. — Ἐν τῇ Εἰσα- γωγῇ ταύτῃ ὁμιλεῖ προσέτι ὁ συγγραφεὺς πλατύτερον καὶ περιστατικώτερον περὶ τοῦ πῶς ἐγινε τὸ ὅλον σύγγραμμα καὶ περὶ τῆς ἐπεξεργασίας τῆς ὁποίας ἐγινεν ἤδη ἀνωτέρα μνησὶ

ἐξηκοντατόμος συλλογῆς. Τὰ πρὸ αὐτῆ τρία μεγαλλίτερα λε- ξικογραφικὰ συγγράμματα ἦσαν τὸ Ἀλ-Μοχκέμ, **المحكم**, τὸ Ἀλ-Ουβάδ, **العجاب**, καὶ ὁ Ἐς-Σαχάχ, **الصاحح**.

Τὸ μὲν πρῶτον συνεγράφη παρά τοῦ μεγάλου φιλολόγου Dschahis Ἀβούλ-χασσάν Ἀλῆ Βέν Ἰσμαήλ, **جاحظ ابو**

الحسن علي بن اسمعيل, περιφήμου ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἴβνος-σεϊδέτ Ἐζ-Ζαρήρ, **ابن السيرة الزهرير**, ἀπο-

θανόντος ἐν ἔτει τῆς Ἐγ. 458. Τὸ δὲ δευτερον παρά τοῦ Ἰμάμ Ραζιοδδίν Ἀλ-χασσάν Βέν Μωχαμμέτ Ἀλ-χασσάν Βέν Χαϊ- δέρ Ἀλ-μουαμμερῆ Ἐς-Ζιγγανῆς **رضي الدين الحسن بن**

الدين الحسن بن حيدر المعمرى الصغاني, ἀποθανόν- τος ἐν ἔτει 650 εἰς τὸ Βαγδάτιον, καὶ καταλιπόντος τὸ πόνη- μα αὐτοῦ εἰς τὸν εἰκοστὸν τόμον κατὰ τὴν λέξιν Βεκέμ, **بكم**,

τ. ε. κοινῶς καὶ ἄλλως ἐγένετο (er ist verstummel) ἀτελής· τὸ δὲ τρίτον παρά τοῦ Ἰμάμ Ἐβῆ Νάσσρ Ἰσμαήλ Ἀλ-Δζεδ- χερῆ Ἀλ-Φαραβῆ, ἀποθανόντος ἐν ἔτει 339, **ابي نصر اسمعيل**

الجوهري الغاراني. Ἐκ τῶν δύο πρώτων ἐσύνταξεν ὁ συγ- γραφεὺς τοὺς ἐξήκοντα τόμους, διὰ τὴν ἀμιλλᾶται πρὸς τὸ

τρίτον, καὶ ἐπέγραψεν αὐτοὺς **الجامع المعلم العجاب** **الجامع بين المحكم والعجاب** "Ἦτοι, Ὁ φωνῆρ τοῦ δι-

δασκάλου τῶν Σαυμάτων, ὁ συνεργιστὴς ἐκ τοῦ Μοχκέμ καὶ ἐκ τῆ Ουβάδ. Ἐκ τῶν ἐξήκοντα τόμων ἔκαμην ἔπειτα δύο με- γάλους εἰς φύλλον, οἱ ὅσοι ὅμως εἰς τὸν τύπον ἐγιναν τρεῖς. Οἱ τρεῖς τῆμοι οὗτοι περιέχουσι 60,000 λέξεις, καὶ ἐπομένως περὶ τὰς εἰκοσι χιλιάδας περισσοτέρας, παρά τὰς τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Δζεδχερῆ, τὸ ὅποιον περιέχει τὰς ἐν τῇ Ἀρα- βικῇ γλώσσῃ συνηθεσέρας 40,000 λέξεις, αἱ ὅποια ἐπλή- θυναι λοιπὸν ἐν τῷ Καμὸς περὶ τὸ τρίτον μέρος δι' ἄλλαν ἔξι τόσον συνειδηζομένων λέξεων. Ὅταν ζοχασθῶμεν πρὸς τούτω, ὅτι αἱ 60,000 λέξεις αὐταῖς ἔχουσι πάλιν τὸσας (πολ-

μέχρι θανάτου. Ἐλ-Ἐχαμρέτ, **الاحلام**, τ. ε. οἱ κόκκινοι, ὠνομάζετο ἀποικίαι τις τῶν Περσῶν, ἡ ὅποια ἐκατοίχησε πλησίον τῆς Πάσρας· οὕτως ὠνομάζονται προσέτι καὶ τὰ τρία κατὰ πρότερα· ὁ ὄϊνος, ὁ ἵππος καὶ ὁ κρόκος, ἡ ἄλλοι κίτρινον ἄραιμα. **الخومرا** Ἄλ-χούμρα, τὸ θηλυκὸν γένος τοῦ, Ἄλχημρ, **الخمر**, ὠνομάζοντο τὰ Περσικὰ, Ἑλληνικὰ, Τουρκικὰ, καὶ Ἰουδικὰ γένη διὰ τὴν ὀξύτητά των· διὰ τοῦτο ὠνομάζεται οὕτω καὶ ἡ μεσημβρία καὶ ὁ θερμὸς τοῦ ἔτους καιρὸς. Χούμρα ὠνομάζεται προσέτι καὶ τόπος τις τῆς Παυριτανίας καὶ ἄλλοις ἐν Φασάτ, ἡ Ἱερουσαλήμ καὶ ἐν χωρίον τοῦ Ἰεμέν. Χούμρα ὄλ ἔσσεδ, τόπος τις, τρία μίλια ἀπέχων τῆς Μεδίνης· ἐτι δὲ καὶ ἄλλα τρία χωρία τῆς Αἰγύπτου. **الخومرا** **الخومرا**, **الخومرا**, ὠνομάζεται ὁ Κορσιτίτης Μαζάρ, ὅστις ἐπὶ τοῦ διαμοιρασμοῦ τῆς πατρικῆς κληρονομίας ἔλαβε τὸ χρυσίον (τὸ κόκκινον) καὶ κατέλιπε εἰς τὸν ἀδελφόντου Ῥεβιτολφερες, **الخومرا** **الخومرا**, τοὺς ἵππους. Χούμρα ὠνομάζονται προσέτι καὶ αἱ κόκκιναι βάρδου ἐχούσαι πολεμικὰ σημεῖα.

Τὸ δοκίμιον τοῦτο εἶναι ἱκανὸν νὰ δείξῃ, ὅτι τὸ ἄριστον τοῦτο πάντων τῶν Ἀραβικῶν Λεξικῶν ὄχι μόνον τὰς κυρίας καὶ μεταφορικὰς σημασίας τῆς λέξεως περιλαμβάνει, ἀλλὰ καὶ τὰ Γεωγραφικὰ καὶ Ἱστορικὰ κύρια ὀνόματα, καὶ εἶναι ἄξιον τῶντι τῆς ἐπιγραφικῆς του, Ὡκεανὸς τῆς Ἀραβικῆς γλώσσης.

(Κηρύττοντες ἐκ ξένης ἐφημερίδος ξένης γλώσσης Λεξικοῦ, τὸ ἐν Χρυσεπόλει ἐκδοθέντος Ἀραβικοτουρκικοῦ Ὡκεανοῦ, τὴν κρίσιν, εὐχόμεθα ν' ἀξιοῦσθαι ποτε νὰ κηρύξωμεν καὶ τοῦ κατὰ τὸ Φανάριον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐκδομένου Ἑλληνικοαραβικοῦ Λεξικοῦ, τῆς Κιβωτοῦ, τὴν κρίσιν παρ' ὁμογενοῦς λογίου εἰς τὴν ἡμετέραν ἐφημερίδα πρώτου. Λυπούμεθα ὅτι ὁ τύπος τοῦ Λεξικοῦ τούτου προχωρεῖ βραδέως· ὅτι δὲ θέλει λάβει τέλος δὲν εἶναι ἀμφιβολία. Ἄν εἰς μόνος λόγιος Τοῦρκος εἰς ὀλίγου χρόνου διάστημα ἐδυνήθη νὰ κατασκευάσῃ Ὡκεανὸν ὅλον, πολλοὶ ἄρα λόγοι Ἑλληνες εἰς πολλῶν χρόνων διάστημα ἐργαζόμενοι δὲν θέλουσι δυνηθῆναι νὰ κατασκευάσωσι μίαν μικροτάτην αἰς πρὸς τὸν ἀχανέστατον Ὡκεανὸν Μιζωτῶν; — Ἄλλ' εἶθε ταχύτερον!)

ΕΪΔΗΣΙΣ.

Ἐτυπόθη καὶ ὁ τέταρτος τόμος τῆς Ἀγυγίας, ὅστις περιέχει 36 κόλλας, καὶ τὴν ἐξῆς ὕλην.

Μ Ε Ρ Ο Σ Ε΄.

ΒΪΒΛΟΣ Γ΄. Περὶ Μάντεων, περιέχουσα τὰ ἐξῆς Κεφάλαια.

Α΄. Περὶ τοῦ Μεγάμποδος, Ἀμφιαράου, Ἀμφιλόχου, καὶ Θεοκλυμένου. Σελ. 1. — Β΄. Περὶ τοῦ Πολυεῖδου, Ἰδμονος, καὶ Θεόφωτος. σ. 9. — Γ΄. Περὶ τοῦ Κάλχαντος, Ἰάμου καὶ Ἀλκάνδρου. σ. 13. — Δ΄. Περὶ τοῦ Τειρεσίου, Μαντοῦς, τῶν δύο Μόψων, τοῦ Ἀσύλου καὶ Θρασίου. σ. 18. — Ε΄. Περὶ τοῦ Ἀνίου, Ἀνδρου, Φεινέως, Κάρνου, Κριοῦ καὶ Τραφανίου. σ. 24. — ΣΤ΄. Περὶ τοῦ Βάκκιδος, Βύκλου, Τελλίου, Ὀφιοπέως, Ἐνόμεου, Ἐπεράσου, Μέρποκος, Πρύλλιδος, Ἐρμιστίμου, Τάγου, Ταμίρου, Γαλεώτου καὶ Βράγχου. σ. 31. — Ζ΄. Περὶ Σιδύλλων. σ. 34.

Β Ϊ Β Λ Ο Σ Δ΄.

Περὶ Κηρύκων, Μουσικῶν, ἢ Ποιητῶν καὶ Ἱατρῶν.

Α΄. Περὶ τοῦ Κήρυκος καὶ τῶν λοιπῶν Κηρύκων. σ. 42.

Περὶ Μουσικῶν.

Β΄. Περὶ τοῦ Ὀρφέως. Σελ. 45. — Γ΄. Περὶ τοῦ Λίνου. σ. 51. — Δ΄. Περὶ τοῦ Μουσαίου, Θαμύριδος, Φιλάμμανος καὶ Χρυσοθέμιδος. σ. 53. — Ε΄. Περὶ τοῦ Τεράμβου, Φηριῦ, Δημοδόκου, Ζάρυκος, Κύκνου, Γάγνιδος, καὶ Ὀλύμπου. σ. 56. — ΣΤ΄. Περὶ τοῦ Μαρσούου, Σίλνιου καὶ Πιέρου. σ. 59. — Ζ΄. Περὶ τοῦ Ἀρίωνος. σ. 63. — Η΄. Περὶ τοῦ Ἐπιμενίδου καὶ τῆς Βαυβοῦς. σ. 65.

Περὶ Ἱατρῶν.

Θ. Περὶ τοῦ Παίανος καὶ Ἀσκληπιοῦ. Σελ. 68. — Ι΄. Περὶ τοῦ Μαχάωνος καὶ Ποδαλειρίου. σ. 74. — ΙΑ΄. Περὶ τῆς Μηδείας. σ. 76. — ΙΒ΄. Περὶ τῆς Κίρκης. σ. 82. — ΙΓ΄. Περὶ τῆς Ἀγλαοῦνης, Ἀγαμήδης, Θράκης, Μυκάλης, Ἀράβου, Κωνυτοῦ καὶ Ἰύγγος. σ. 85. — ΙΔ΄. Περὶ τοῦ Χείρωνος. σ. 89.

Β Ϊ Β Λ Ο Σ Ε΄.

Περὶ Ἀρχαίων ἐθνῶν, Τυράννων ἢ Λαγῶν, καὶ Τεράτων.

Α΄. Περὶ τῶν Ἀμαζόνων. Σελ. 92. — Β΄. Περὶ τῶν Κενταύρων. σ. 92.

ρων ἢ Ἴπποκενταύρων καὶ Λαπίθων. σ. 100. — Γ'. Περὶ τῶν Κουρήτων, Κορυθαίων, Ἰδαίων Δακτύλων καὶ Τελχίνων. σ. 103. — Δ'. Περὶ τῶν Σατύρων, Τιτύρων καὶ Μιμαλλόνων. σ. 111. — Ε'. Περὶ τῶν Ὑπερβορείων. σ. 114. — ΣΤ'. Περὶ τῶν Δημνίων καὶ Μυθίων. σ. 118. — Ζ'. Περὶ τῶν Λαιερυγγῶν, Κερκόπων καὶ Μορμιδόνων. σ. 120. — Η'. Περὶ τῶν Κικόνων, Δωτοφάγων, Κερέων, Πυγμαίων, Γρυπῶν καὶ Βορσσιῶν. σ. 124.

Περὶ Τυράννων ἢ Διξῶν.

Θ'. Περὶ τοῦ Ἐχέτου, Μεξεντίου, Φαλαίκου, Συλλέως, Θόαντος, Ταρτάρου, Δύκου, Τερμέρου καὶ Ἀνταίου. Σελ. 127. — Ι'. Περὶ τοῦ Περιφήτου, Σίνεως, Σκύραντος, Κερκιδόνος, Πρωκρούσου, τῶν δύο Κύκλων καὶ τοῦ Κάκου. σ. 124.

Περὶ Τεράτων.

ΙΑ'. Περὶ τῆς Αἰγίδος, Κάμπης, Κήτους, Ἐχιδνῆς, τῶν Δρακόντων καὶ τῆς Ποινῆς. Σελ. 140. — ΙΒ'. Περὶ τῆς Λερναίας Ὑδρας, Χιμαίρας καὶ Σφιγγός. σ. 145. — ΙΓ'. Περὶ τοῦ Καλυδωνίου καὶ Ἐρυμανθίου Κάπρου, τῆς Κρομμυαίας Σοφῆς, τοῦ Νεμαίου καὶ Κιθαίρωνίου Λέοντος, καὶ τῆς Κερνήτιδος ἑλάφου. σ. 153. — ΙΔ'. Περὶ τοῦ Μάρμαρινου Ταύρου, τοῦ Μινωταύρου, Πύθωνος, Πηγάσου, καὶ τοῦ Χρυσομάλλου Κριοῦ. σ. 156. — ΙΕ'. Περὶ τοῦ Ἴππου Ἀρείου, τοῦ Ξάνθου, Παλίου, Πηδάσου, Κυλλάρου, καὶ τῶν Λαμιῶν. σ. 161. — ΙΣΤ'. Περὶ τῶν Στυμφαλίδων, Γοργόνων, Γραίων καὶ Συμπληγάνδων. σ. 165.

Β Ι Β Λ Ο Σ ΣΤ'.

Περὶ Ἀνέμων, Ὁράων, Ποταμῶν καὶ Πηγῶν.

Α'. Περὶ τοῦ Αἰόλου, τῶν τέκνων καὶ ἀπογόνων αὐτοῦ. σ. 172. — Β'. Περὶ τοῦ Βορέου, τῶν τέκνων αὐτοῦ, καὶ τοῦ Ζεφύρου. σ. 177. — Γ'. Περὶ Ὁράων. σ. 182. — Δ'. Περὶ ποταμῶν. σ. 193. — Ε'. Περὶ Πηγῶν. σ. 215.

Μ Ε Ρ Ο Σ ΣΤ'.

Περὶ Ἡρώων τῆς Ἑλλάδος.

Β Ι Β Λ Ο Σ Α'.

Περὶ τῶν Ἀρχαίων Οἰκητῶρων καὶ Ἡρώων τῆς Ἀττικῆς. Α'. Περὶ τοῦ Ὠγύγου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. Σελ. 220. — Β'. Περὶ τοῦ ἁ Κέκροπος ἁ βασιλέως τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. σ. 224. — Γ'. Περὶ τοῦ Κριναοῦ β' βασι-

λέως τῶν Ἀθ. τῶν καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. σ. 228. — Δ'. Περὶ τοῦ Ἐριχθίου δ' βασιλέως τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. σ. 229. — Ε'. Περὶ τοῦ Πανδίου τοῦ ἁ καὶ ἁ βασιλέως τῶν Ἀθηναίων. σ. 232. — ΣΤ'. Περὶ τοῦ Ἐραχθέως ε' βασιλέως τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. σ. 234. — Ζ'. Περὶ τοῦ Θησέως. σ. 241. — Η'. Περὶ τῶν υἱῶν τοῦ Θησέως, Δημοφῶντος, Ἀκάμαντος, Ἴππολύτου, Μελανίππου, Οἰνεπίου, Σταφύλου, καὶ περὶ τῆς Χίου. σ. 253. — Θ'. Περὶ τινῶν ἄλλων Ἀθηναίων, τοῦ Δαιδάλου, Ἰκάρου, Ἰκαρίου, Ἐκάλης, Φαληροῦ, Μεγαρέως. σ. 262. — Ι'. Περὶ Φωλῶν καὶ Δήμων τῶν Ἀθηναίων. σ. 270.

Β Ι Β Λ Ο Σ Β'.

Περὶ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

Α'. Περὶ τοῦ Δευκαλίωνος, Ἐλλημος καὶ Αἰόλου. Σελ. 276. Β'. Περὶ τοῦ Κρηθέως καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ, Αἴσονος, Ἰάσωνος, καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ. σ. 280. — Γ'. Περὶ τοῦ Πελίου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. σ. 285. — Δ'. Περὶ τοῦ Νηλέως καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ Νηληϊδῶν καλουμένων. σ. 289. — Ε'. Περὶ τοῦ Νέστορος καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. σ. 293. — ΣΤ'. Περὶ τοῦ Ἀμφιάκου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. σ. 300. — Ζ'. Περὶ τοῦ Βιάντος καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. σ. 304. — Η'. Περὶ τοῦ Φερίτου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. σ. 308. — Θ'. Περὶ τοῦ Σισύφου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. σ. 311. — Ι'. Περὶ τῶν λοιπῶν τέκνων τοῦ Σισύφου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτῶν. σ. 320. — ΙΑ'. Περὶ τοῦ Ἰξίου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. σ. 324. — ΙΒ'. Περὶ τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. σ. 327. — ΙΓ'. Περὶ τοῦ Σαλμωνίδου. σ. 337. — ΙΔ'. Περὶ τοῦ Διόνειου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. σ. 339. — ΙΕ'. Περὶ τοῦ Φυλάκου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. σ. 341. — ΙΣΤ'. Περὶ τοῦ Κεράλου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. σ. 349. — ΙΖ'. Περὶ τοῦ Ὀδυσσεως. σ. 352. — ΙΗ'. Περὶ τῆς Πηνελόπιδος. σ. 369. — ΙΘ'. Περὶ τῶν τέκνων τοῦ Ὀδυσσεως, Τηλεμάχου, Τηλεγόγου καὶ Ἰταλοῦ. σ. 372. — Κ'. Περὶ τοῦ Μάγνητος καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. σ. 374. — ΚΑ'. Περὶ τῶν ἀπογόνων τοῦ Μίμαντος. σ. 376. — ΚΒ'. Περὶ τοῦ Δάφου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. σ. 378. — ΚΓ'. Περὶ τοῦ Μίνως καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. σ. 381. — ΚΔ'. Περὶ τοῦ Εὐθύου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. σ. 394. — ΚΕ'. Περὶ τοῦ Ἀμφικτύου

καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. σ. 402. — ΚΣΓ'. Πη τοῦ Οἰλέως καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ. σ. 407. — ΚΖ'. Περὶ τῶν ἀπογόνων τῆς Πρωτογενείας Σουγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος. σ. 413. — ΚΗ'. Περὶ τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. σ. 419. — ΚΘ'. Περὶ τῶν ἀπογόνων τῶν Σουγατέρων τοῦ Αἰόλου. σ. 437.

Β Ι Β Λ Ο Σ Γ'.

Περὶ τοῦ Ἰνάχου, Δαναοῦ, Αἰγύπτου, Ἀγνήρορος, καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτῶν.

Α'. Περὶ τοῦ Ἰνάχου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ Ἰναχιδῶν. Σελ. 443. — Β'. Περὶ τοῦ Δαναοῦ καὶ Αἰγύπτου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτῶν. σ. 448. — Γ'. Περὶ τοῦ Ἄδαντος καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. σ. 460. — Δ'. Περὶ τοῦ Περσέως καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. σ. 464. — Ε'. Περὶ τοῦ Ἡρακλέους. σ. 472. — ΣΤ'. Περὶ τῶν Ἡρακλειδῶν. σ. 492. — Ζ'. Περὶ τῶν λοιπῶν συγγενῶν καὶ ἡμῶν τοῦ Ἡρακλέους. σ. 501. — Η'. Περὶ τοῦ Ἡρακλείδου Καρανοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας. σ. 509. — Θ'. Περὶ τοῦ Ἀγνήρορος καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. σ. 513.

Β Ι Β Λ Ο Σ Δ'.

Περὶ ἀπογόνων τοῦ Πελασγοῦ, καὶ Ἀρκάδος.

Α'. Περὶ τοῦ Πελασγοῦ καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. Σελ. 530. — Β'. Περὶ τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. σ. 537.

Τοσαῦτα μὲν περιέχει, ἀλλ' ἔμειναν καὶ ἄλλα, ὡς γίνεται καὶ πέμπτος τόμος· ἐπειδὴ, ὡς καὶ ἄλλοτε εἶπον, δὲν ὅσαυτα ἐν ταῖς ἐνασχολήμενης εἰς τὴν πληρετέραν τελειοποίησιν τῶν ἔργων.

Οἱ φιλογενεῖς συνδρομηταί, οἱ τινες ἐπλήρωσαν πρῶτον τὴν τιμὴν ὅλου τοῦ σώματος, διὰ τοὺς τέσσαρας τόμους δηλονότι, καὶ ἐγένοντο αἴτιοι τῆς ἐκδόσεως, πληρῶνουνσιν ἀναλόγως καὶ διὰ τὸν πέμπτον, μισὸν φλωρίον ἔτι· ἐπειδὴ ἡ τιμὴ εἰς τὸ ἕξῃς ὅλου τοῦ σώματος τῶν πέντε τόμων διωρισθῆ τρία φλωρία καὶ μισόν, καὶ μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ πέμπτου τόμου δελεῖ διωρισθῆ τέσσαρα φλωρία, διότι ἄλλως δὲν ἀποπληροῦνται τὰ ἔξοδα.

Ἐν τούτοις δὲ ἐτυπώθη καὶ ὁ βίος τοῦ Μιλτιάδου, καὶ ὁ Περσικὸς κατὰ τῶν Ἑλλήνων πόλεμος, ὅς τις ἀνομάσθη Ἑρπύσιου Ἑλληνικῶν, καὶ περιέχει εἴκοσι δύο κόλλας μικροῦ ὀγκοῦ, καὶ τὰ ἕξῃς κεφάλαια.

Κεφ. Α'. Περὶ τῶν πρώτων αἰτιῶν τῆς μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων καὶ Περσῶν ἐχθρᾶς, καὶ τινῶν δοκιμῶν αὐτῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Σελ. 1. — Κεφ. Β'. Ἐπιχειρήσεις πρώτης τῶν Περσῶν κατὰ τῆς Ἑλ-

λάδος, καὶ στρατηγὸς ὁ Μεγάβαζος. σ. 32. — Κεφ. Γ'. Ἐπανάστασις τῆς Ἰωνίας. σ. 42. — Μάχη ἐν Λάδη, φθορὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου, καὶ ἄλωσις τῆς Μιλήτου, καὶ πάσης τῆς Ἰωνίας. σ. 63.

— Κεφ. Δ'. Δευτέρα ἐπιχειρήσις τῶν Περσῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ στρατηγὸς ὁ Μαρδόνιος. σ. 73. — Κεφ. Ε'. Τρίτη ἐπιχειρήσις καὶ ἐκκρατεία τῶν Περσῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ στρατηγοὶ δύο, ὁ Δάτις καὶ Ἀργαφέρνης. σ. 77. — Μάχη ἐν Μαραθῶνι, καὶ στρατηγὸς ὁ Μιλτιάδης ὁ Μηδοκότορος. σ. 83. — Κεφ. ΣΤ'. Τετάρτη,

μεγίστη καὶ τελευταία ἐκκρατεία τῶν Περσῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ στρατηγὸς ὁ Ξέρξης βασιλεὺς τῆς Περσίας. σ. 92. — Μάχη ἐν Θερμοπύλαις, καὶ στρατηγὸς ὁ Λεωνίδας βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων. σ. 122. — Ναυμαχία ἐν Ἀρτεμισίῳ, καὶ ναύαρχος τῶν Ἑλλήνων ὁ Θερμιστοκλῆς. σ. 140. — Κεφ. Ζ'. Ἄλωσις τῆς Βοιωτίας, Φωκίδος καὶ Ἀττικῆς. σ. 151. — Μάχη ἐν Σαλαμῖνι, καὶ στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ὁ Θερμιστοκλῆς. σ. 163. — Κεφ. Η'. Ἀναχώρησις τοῦ Ξέρξης ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς εἰς τὴν Θεσσαλίαν. σ. 181. — Κεφ. Θ'. Ἐκκρατεία τοῦ Μαρδονίου ἐκ τῆς Θεσσαλίας πρὸς τὴν Ἀττικὴν. σ. 189. — Μά-

χη ἐν Πλαταιαῖς, καὶ στρατηγοὶ τῶν Ἑλλήνων ὁ Πausanias καὶ Ἀρισίδης. σ. 202. — Μάχη ἐν Μικάλῃ, καὶ στρατηγὸς τῶν μὲν Ἀθηναίων ὁ Εὐνυππος, τῶν δὲ Λακεδαιμονίων ὁ Λεωτυχίδης. καὶ ἐλευθερώσις τῆς Ἰωνίας καὶ τῆς Σησοῦ. σ. 244. — Κεφ. Ι'. Ἐξα-

κολούθησις τοῦ πολέμου, καὶ ἐκκρατεία τοῦ Κίμωνος καὶ Ἀρισίδου. σ. 259. — Ναυμαχία καὶ πεζομαχία περὶ τὴν Κύπρον καὶ ἐν Εὐρυμέδοντι, καὶ στρατηγὸς ὁ Κίμων. σ. 264. — Ἐκκρατεία τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Αἴγυπτον. σ. 270. — Δευτέρα ἐκκρατεία τοῦ Κίμωνος εἰς τὴν Κύπρον, καὶ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἡρήνη. σ. 275.

Ταῦτα τοῖνον περιέχων, ἐτιμήθη τέσσαρα φιορίνια χάρτινα. Ἦδη δὲ τυπωθήσεται ὁ βίος τοῦ Πεισιπράτου καὶ τῶν Πεισιπρατιδῶν, ὅπου ἀναφέρονται καὶ ἄλλαι ἐπίσημοι οἰκίαι τῶν Ἀθηναίων, ὡς τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν, καὶ ἄλλων· τὸ ἔργον τοῦ Ἀριστογείτανος καὶ Ἀρροδίου, ὁ πολιτικὸς βίος τοῦ Σόλωνος καὶ ἄλλα τοιαῦτα, πρὸς γνώσιν τοῦ γένους τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, καὶ κατάληψιν τῶν συγγραφέων. Ἐπι δὲ ἀναφέρονται χρονολογικῶς πάντες οἱ βασιλεῖς τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τοῦ Ὠγύγου μέχρι τοῦ Κόδρου, ἐπειτα οἱ ἄρχοντες μέχρι τοῦ Πεισιπράτου· ἐπομένως καὶ αἱ μεταβολαὶ τῆς διοικήσεως, αἱ παραχαί καὶ τὰ αἴτια δι' ἃν ἐγένετο τύραννος

ὁ Πεισιστρατος. Καὶ οὕτως ἐμπεριλαμβάνεται τρόπου τινα συνοπτικῆς ἢ πολιτικῆς ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τοῦ Ὠγύργου μέχρι τῆς καθαιρέσεως τῶν Πεισιστρατιδῶν, τῆς ἀρχῆς τοῦ Κλεισθέους, καὶ τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης, ὅτε ἀπέθνηεν ὁ Πεισιστρατίδης Ἰππίας, καὶ ἡσύχασαν οἱ Ἀθηναῖοι. Οὕτω δὲ συνάπτονται διαδοχικῶς καὶ χρονολογικῶς καὶ οἱ βίοι τῶν ἐνδόξων· ἐπειδὴ μετὰ τὸν Πεισιστρατον καὶ τοὺς Πεισιστρατίδας, ἐχρημάτισεν ὁ Μιλτιάδης, Θεμιστοκλῆς, Ἀριστείδης ἔ. ὁ Κίμων, οἱ τινες ἔλαμψαν ἐν τῷ πρώτῳ Περσικῷ πολέμῳ. Μετὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς ἀρχεται ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, ἐν ᾧ ἔλαμψεν ὁ Περικλῆς, Ἀλκιβιάδης καὶ οἱ λοιποὶ. Οὕτω γίνονται καὶ οἱ μετὰ ταῦτα πόλεμοι καὶ βίοι τῶν ἐνδόξων, οἱ τινες περιμένουσι τὴν συνδρομὴν τοῦ γένους. Κατὰ τῶν οὖν τῶν τρόπων ἐννοοῦμεν εὐκολαίτερον, τί λέγει ὁ Ἡρόδοτος, Θουκυδίδης, Ξενοφῶν, οἱ ῥήτορες καὶ πάντες οἱ συγγραφεῖς, γνωρίζουσι καὶ τοὺς προγόνους ἡμῶν, ἔ. τὰ ἀξιολίμητα ἔργα αὐτῶν.

Βιέννη 1818. Ὀκτωβρίου 26.

ἘΛΛΗΝΟΓΛΩΣΣΙΑ

Π Ρ Ο Κ Η Ρ Ψ Ξ Ι Σ.

ὑπὸ πολλῶν ἀπαδείχθη, ὅτι ἡ Ἰταλικὴ εἶναι καὶ αὐτὴ μὴ ἀπὸ τὰς πλέον ἀραιοῦς καὶ πλέον καλλιερρημένους γλώσσας τῆς σοφῆς Εὐρώπης· καὶ μάλιστα εἰν παρατηρήσωμεν τὴν εἰς τὰς λέξεις αὐτῆς ἁρμοικωτάτην διαμοίρασιν τῶν συμφωνῶν καὶ φωνηέντων, καὶ τὴν ἐκ τῆς διαμοίρασεως ταύτης προερχομένην εὐφωνίαν, πρέπει νὰ ἐμολογήσωμεν, ὅτι εἰς τὴν γλυκύτητα τῆς προφορᾶς αὐτὴ ὑπερβαίνει ὅλας τὰς ἄλλας εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Αὕτη ἡ ἁρμοικωτάτη διάλεκτος πρὸ πολλοτάτων ἤδη χρόνων ἐσπουδάζετο, καὶ σπουδάζεται ἕως τῆς σήμερον ἐπιμελῶς καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην. Εἰς τὴν Γερμανίαν, Γαλλίαν, Ἀγγλίαν, Ὀλλανδίαν, καὶ Δανιμαρκίαν πάμπολλαι εὐμέθοδοι γραμματικαὶ αὐτῆς κατὰ καιροὺς ἐνεκράνησαν, καὶ καθ' ἑκάστην σχεδὸν ἄλλαι εὐμεθοδέσφραι φαίνονται· εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁμοῦς τοιοῦτή πρακτικὴ γραμματικὴ τῆς Ἰταλικῆς ἕως τῆς σήμερον ἀκόμη δὲν ἐφαίνη.

Ἡ Ἑλλὰς ἐπειδὴ ὑσφρεῖται ἀκόμη πλῆθος βιβλίων, πολλοὶ φιλόγενεῖς, οἱ μὲν δι' ἐξόδων, οἱ δὲ δι' ἰσθῶτων ἀγωνίζονται τὸν καλύτερον ἀγῶνα εἰς τῆς περῶσαν ἐποχὴν, διὰ νὰ πλουτίσωσι τὰς βιβλίας θήκας αὐτῆς μὲ διάφορα εἶδη ἀφελίμων βιβλίων, καὶ δι' αὐτῶν νὰ ἐφοδιάσωσι τοὺς νέους μὲ διαφόρους μαθήσεις.

ὅθεν ἐπιθυμῶν καὶ ἐγὼ νὰ συνεισφέρω τι τὸ κατὰ δύναμιν, ἀπετελείωσα ἤδη Θεωρητικὴν καὶ Πρακτικὴν Γραμματικὴν τῆς Ἰταλικῆς κατὰ τὴν ὀδηγίαν καὶ νέαν μέθοδον τῶν καλλίστων Γραμματικῶν τῆς σοφῆς Εὐρώπης.

Ἡ τάξις τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθη εἶναι ἡ ἀκόλουθος· μετὰ τὸ περὶ προφορᾶς Κεφάλαιον ἐβάλλησαν Ἰταλικά τινα προγυμνάσματα μὲ ἀπλοελληνικὰς ἐξηγήσεις. Μετὰ τὴν θεωρίαν τῶν ἑκτῶ μερῶν τῆς λόγῃς ἔπονται εἰκανόνες κατὰ τινὰ νέον ἀφελιμώτατον τρόπον· μετὰ τοὺς κανόνας ἔπονται διάφορα παραδείγματα· μετὰ τὰ παραδείγματα ἀκολουθοῦν διάφορα ἀπλοελληνικὰ θέματα μὲ τὴν ἀνήκουσαν ὀδηγίαν διὰ νὰ ἡμπορῇ τις εὐκόλως νὰ τὰ μεταγλωττίξῃ εἰς τὸ Ἰταλικόν· ἔ. τελευταῖον ἔπονται διάφορα ἄλλα πρὸς εὐκολωτέραν μάθησιν ταύτης τῆς γλώσσης ἀφελιμώτατα γυμνάσματα.

Κατ' αὐτὸν τὸν νέον τρόπον εὐκόλως μαθαίνει τις πολλὰς λέξεις, ῥησείας, καὶ ἰδιωτισμούς τῆς γλώσσης· μαθαίνει ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ ὁμιλῇ, νὰ ὀρθογράφῃ, καὶ νὰ καταλαμβάνῃ διηλεκτικῶς τοὺς Συγγραφεῖς. Εἶναι γνωστὸν, ὅτι καὶ ἡ Ἰταλικὴ ἔχει πολλοὺς καὶ καλλοὺς Συγγραφεῖς, ἔχει ἀθάνατα συγγράμματα· καὶ πολλοὶ πεπαιδευμένοι τῆς Εὐρώπης μαθαίνουσι αὐτὴν, μόνον διὰ νὰ τ' ἀναγνώσωσιν εἰς τὸ πρωτότυπον.

Τὰ ἐξ αὐτῆς τῆς γλώσσης εἰς τὴν ὀμιλουμένην μας μεταφρασθέντα βιβλία ἀποδεικνύουσιν, ὅτι καὶ πολλοὶ πεπαιδευμένοι τῆς Ἑλλάδος ἠξεύρουσι ἐντελῶς αὐτὴν, ἥτις οὕσα γλώσσα σοφῶν Συγγραφέων δὲν εἶναι ἀνώφελης εἰς τὸ γένος μας· εἶναι μάλιστα ἀφελιμωτάτη, ἀναγκαιοτάτη, καὶ ἀπαραίτητος εἰς ὅλας τοὺς πραγματευταίς καὶ τοὺς αὐτῶν γραμματικούς, οἱ τινες καλύτερα ἀπ' ἐμὲ ἠξεύρουσι πόσον χρειάζεται εἰς τὸ ἐμπόριον αὐτῆς ἡ γλώσσα.

Οἱ νέοι λογιώτατοι τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἤδη πεπληροφορημένοι, ὅτι διὰ νὰ γένωσι πολυμαθεῖς πρέπει νὰ μάθωσι καὶ ἄλλας γλώσσας τῆς σοφῆς Εὐρώπης· ἡ Ἰταλικὴ διὰ τοὺς Ἕλληνας εἶναι εὐκολωτέρα ἀπ' ὅλας· ὅθεν εἶναι καλῆτερα ἀπ' αὐτὴν ν' ἀρχίσωσι πρότερον, καὶ ἔπειτα θέλουσι ἡμπορῆσαι πολὺ εὐκολωτέρα νὰ μάθωσι τὴν Λατινικὴν, Γαλλικὴν (καὶ Ἰσπανικὴν), αἱ ὁποῖαι ἔχουσι μεγάλην ὁμοιότητα ἀναμταξύτων.

Ἡ βιβλίον Γραμματικὴ ἐγένεν ὄχι μόνον διὰ τοὺς ἀρχαίους, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς προσεχικοτάς· ἐγένεν εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε

καὶ ἐκείνοι, οἱ τίνες εὐρίσκονται εἰς τόπους ὅπου δὲν εἶναι δυνατὸν
ν' ἀποκτήσωσι διδάσκαλον τῆς Ἰταλικῆς, ἢ μὲν μόνον δι' αὐ-
τῆς τῆς Γραμματικῆς νὰ μάθωσιν ἴπωσόν ταύτην τὴν χερσά-
την καὶ ἀραιοτάτην γλῶσσαν.

Παρακαλοῦνται λοιπὸν οἱ φιλογενεῖς νὰ συνδράμωσιν εἰς
ἀπάντησιν τῶν ἐξόδων τῆς ἐκτυπώσεως, καὶ νὰ μοι πέμψωσιν ἐν
καιρῷ τὰ ἔντιμα αὐτῶν ὀνόματα, διὰ νὰ ἤξεύρω πόσα σάματα
πρέπει νὰ τυπώσω· διότι μόνον τὰ διὰ τοὺς συνδρομητὰς σάμα-
τα θέλουν τυποῦν εἰς ἀραιὸν χαρτὶ, τὰ δὲ λοιπὰ εἰς πολλὰ κα-
τώτερον.

Ἡ τιμὴ διὰ μὲν τοὺς ἐν Βιέννῃ διορίζεται β. φιορίνια χαρτι-
να· διὰ δὲ τὰς ἄλλας πόλεις δύο ἡμισυ φιορίνια ἀσημένια· διὰ δὲ
τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος ἑπτὰ ἡμισυ γρόσια.

Τὰ ὀνόματα τῶν συνδρομητῶν τὰ δέχονται οἱ ἐξῆς Φιλογενεῖς
Κύριοι:

- Ἐν Βιέννῃ ὁ κύριος Βασίλειος Ρίζου.
- Ἐν Πέσῃ ὁ κύριος Ἀθανάσιος Γραμπύβσκις.
- Ἐν Ζέμενι ὁ κύριος Ἐμμανοὴλ Σολλάρου.
- Ἐν Βρασιόβῳ ὁ κύριος Δημήτριος Παναγιώτου Στέργιου.
- Ἐν Σαρπινίῳ ὁ κύριος Γεώργιος Μανικατῆς.
- Ἐν Τριεστῇ ὁ κύριος Δούκας Κανέλι.
- Ἐν Βενετίᾳ ὁ κύριος Νικόλαος Μαυροδόγλους.
- Ἐν Δισόρνῳ οἱ κύριοι Δράκος υἱὸς καὶ Σκυλίτζης.
- Ἐν Μαρσιλίᾳ ὁ κύριος Δημήτριος Καπουδάς.
- Ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁ κύριος Πλατὺς Νεγροπόντης & Συντρ.
- Ἐν Σμύρῃ ὁ κύριος Ἰωσήφ Μαγγιοράνης.
- Ἐν Χίῳ ὁ Σοφολιγιώτατος Διδ. κύριος Κωνσ. Βαρδαλάχος.
- Ἐν Κυθωνιάτῃ ὁ κύριος Δημήτριος Ἀγγελῆ Οἰκονομελῆ.
- Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ οἱ κύριοι ἀδελφοὶ Ἀναστασίου Τασίτζα.
- Ἐν Θεσσαλονίᾳ ὁ κύριος Ἐμμανοὴλ Ρίζου.
- Ἐν Σέρραϊς ὁ κύριος Ἰωάννης Μερσισιώτης.
- Ἐν Ἰωαννίνοις ὁ Σοφολιγιώτατος Διδ. κύριος Ἀθανάσιος Παλίδας.
- Ἐν Μεσόβῃ ὁ κύριος Ἀναστάσιος Τασίτζα.
- Ἐν Βουκορεστῇ ὁ κύριος Θεόδωρος Βακάλογλους.
- Ἐν Ἰασίῳ ὁ κύριος Ἀθανάσιος Γκαυῆς.
- Ἐν Ὀδησσῷ οἱ κύριοι Γεώργιος Ράλης καὶ Συντρ.
- Ἐν Μόσχῃ ὁ κύριος Λάμπρος Πάλης.

Βιέννη τῆ 20. Αὐγούστου 1818.

Ἰωάννης Ταφρᾶς Θεσσαλονικεὺς